

Arrest

nr. 211 880 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Kotban (Salmas, Iran) en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U bent gekend onder de naam A. (...). Op 28.6.1395 (Iraanse kalender, komt overeen met 18 september 2016) werd er rond negen uur 's avonds op de deur van de woning waar u met uw ouders woonde geklopt. U deed de deur open en er stonden drie personen die zich aan uw vader voorstelden als leden van PJAK (Partij voor een vrij leven in Koerdistan / Free Life Party of Kurdistan / Partiya Jiyana Azada Kurdistanê). Zij vroegen aan uw vader of het mogelijk was om hen naar het dorp Zola (Iran) te brengen. Uw vader stemde in en u vervoerde hen met uw wagen naar

Zola. Net voor Zola diende u te stoppen en stapte één van hen uit om te telefoneren. Wanneer hij terug in de wagen stapte, zei hij tegen u dat het plan gewijzigd was en dat u ze naar Maku (Iran) diende te brengen. U zei dat u de weg niet kende, maar zij zeiden dat ze u die zouden tonen en u stemde in. U volgde hun aanwijzingen. Nadat u door het dorp Goye reed, zagen jullie een bord met de aankondiging voor de controlepost van Iwa Ogli die bemand wordt door de Nirouye Entezami (politie). De leden van PJAK gaven u aanwijzingen om een omweg rond deze controlepost te nemen. U reed verder en zo'n drie uur na uw vertrek uit Zola kwamen jullie voorbij het dorp Yolagaldi waar u een bord zag waarop een controlepost van de politie werd aangekondigd. U stopte voor het bord en zei tegen deze personen dat ze dienden uit te stappen, maar zij weigerden en zeiden dat u hun instructies diende te volgen. Zij zeiden dat ze de regio goed kenden en dat er nu geen controle zou zijn en u vervolgde uw weg. Na tien minuten kwamen jullie bij die controlepost en zagen jullie dat de controlepost bemand was. Er was een grote schijnwerper en er was een soort politiebureau. De weg zelf was afgezet met stenen. Wanneer jullie naderden werd er gebaard met lichten dat u diende te stoppen. De personen in uw wagen zeiden dat u moest doorrijden. Naast de controle stond een militair en u gaf gas en reed op de militair af waardoor u langs daar rond de controle kon rijden. U reed voorbij die controlepost en er werd op jullie geschoten langs achteren. Uw achterrait sneuvelde en één van de leden van PJAK schoot terug. U bleef zo'n twintig minuten rechtdoor rijden op dezelfde weg en u zag in de verte achter u een licht en de personen in uw wagen zeiden dat jullie achtervolgd werden. Wanneer jullie in de verte een auto van de andere kant zagen naderen, gaven de leden van PJAK u de instructie om linksaf op een aardeweg verder te rijden. U reed zo'n dertig minuten op de aardeweg alvorens te stoppen omdat u niet meer verder raakte. Jullie waren vlak bij de grens en gingen te voet naar Turkije. Zij vroegen u of u iemand in Turkije kende en u zei dat u een nicht had die in Van (Turkije) woonde. Jullie kwamen aan in een Turks grensdorp waar één van hen aan een bewoner vroeg om u naar uw familie in Van te brengen. Aangekomen bij uw familie in Van nam B. (...), de man van uw nicht, contact op met uw broer. B. (...) vertelde hem dat u in de problemen zat en uw broer vertelde op zijn beurt dat de Ettelaat bij uw ouders waren langsgeslagen en uw vader hadden meegenomen. Uw vader werd twee dagen vastgehouden en hij werd ondervraagd over u. Zeven dagen later werd uw vader opnieuw twee dagen meegenomen voor ondervraging. De autoriteiten bleven ook langsgaan bij hen om vragen over u te stellen. U bleef zo'n twintig dagen in Turkije bij uw familie en in die periode ontving uw vader een eerste brief van de rechtbank van Maku waarbij u zich diende aan te melden op een bepaalde datum. Omdat u hier niet op inging ontving uw vader een tweede brief van de Paska Jahi waarin stond dat u binnen de 15 dagen gearresteerd zou worden en aan de rechtbank zou worden overgedragen. Na twintig dagen reisde u door naar Istanbul en met behulp van een smokkelaar reisde u over land naar Bulgarije. In Servië kwam u uw neef M. A. A. (...) (O.V. (...)) tegen en samen reisden jullie verder naar België. Op 13 maart 2017 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Op het Commissariaat-generaal kwam u de broers – jullie zijn verre neven – M. A. M. (...) (O.V. 8.405.075) en M. A. H. (...) (O.V. (...)) tegen. U weet niet of uw familie na uw vertrek uit Iran nog problemen kende omdat zij hier niet willen over praten, maar u denkt dat zij nog steeds in de gaten worden gehouden. Zo'n tien dagen voor uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (13 februari 2018) nam u in Brussel deel aan twee manifestaties, medegeorganiseerd door PJAK, om steun te betuigen aan de Koerden in Afrin (Syrië).

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van de shenasnameh van uw vader en moeder; een kopie van de cart-e-melli (identiteitskaart) van uw vader; een kopie van een oproepingsbrief van Strafhof 2 Afdeling 101 van de stad Shoot gehandtekend op 16 oktober 2016; een kopie van een brief van de Revolutionaire Rechtbank van Salmas waarin staat dat u gearresteerd dient te worden; een foto en filmpje van 29 seconden waarin u te zien bent op een betoging betreffende de Syrische stad Afrin; printscreens van uw Facebookaccount Arjan Rohjelat waarop u te zien bent op bovenvermelde betoging, alsook pro-Koerdische berichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat uw verzoek tot internationale bescherming wordt geweigerd.

U verklaarde dat u Iran heeft verlaten omwille van problemen die u ondervond met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw betrokkenheid van het vervoeren van leden van PJAK van uw dorp Kotban naar Maku waarbij u onderweg door een controlepost van het Iraanse regime reed.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging omwille van het vervoeren van leden van PJAK danig ondermijnd door de door u ingediende documenten ter staving hiervan, namelijk een oproepingsbrief van Strafhof 2 Afdeling 101 van de stad Shoot en een arrestatiebevel van de Revolutionaire Rechtbank van Salmas. De inhoud van deze documenten strookt op cruciale punten niet met uw verklaringen in dit verband afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat deze beide documenten bij uw familie in Kotban werden afgegeven tijdens de twintig dagen, tellende vanaf 28.06.1395 (18 september 2016), dat u bij uw nicht Aziza in het Turkse Van verbleef. U stelde dat de oproepingsbrief eerst kwam en omdat u hier niet op inging, gevolgd werd door een arrestatiebevel. U verklaarde aanvankelijk dat u deze oproepingsbrief niet had gelezen, om dit even later bij te stellen naar dat u dit wel had gelezen en dat er in vermeld werd dat u zich in de zevende maand van 1395 (september/oktober 2016) diende aan te melden (CGVS I, p. 13 / CGVS II, p. 3, 5-6). Uit de door u ingediende oproepingsbrief blijkt echter dat deze door een inspecteur ondertekend en gedateerd werd op 25.07.1395 (16 oktober 2016). Eveneens in die oproepingsbrief staat dat u zich diende aan te melden op 22.08.1395 (12 november 2016) om 11 uur. Er dient te worden vastgesteld dat de data op de door u ingediende oproepingsbrief vooreerst ruim van na uw verblijf bij uw nicht in Turkije dateren en dat de door u aangegeven datum waarop u zich diende aan te melden eveneens niet klopt met diegene op de oproepingsbrief. U gaf bovendien aan nooit geïnformeerd te hebben naar de omstandigheden waarin deze oproepingsbrief werd afgeleverd aan uw familie (CGVS II, p. 6). Ook betreffende het door u ingediende arrestatiebevel gaf u aan niet exact te weten wanneer deze juist in de periode dat u bij uw nicht in Turkije verbleef bij uw familie was toegekomen. U stelde dat het vanzelfsprekend was dat deze brief kwam omdat u niet was ingegaan op de bovenvermelde oproepingsbrief en dat deze normaal gezien een week of tien dagen na uw afwezigheid op de rechtbank toekomt (CGVS II, p. 6-7). Gevraagd of dat u van iets officieel beschuldigd werd in Iran, stelde u dat u het niet precies wist, maar aangezien u opgeroepen werd om naar de rechtbank te gaan er zoiets wel moet bestaan, alsook dat de Ettelaat langs kwam en tegen uw vader zei dat u naar de rechtbank diende te gaan om u te verantwoorden omdat u niet bij een controlepost stopte (CGVS I, p. 26). Uit het door u ingediende arrestatiebevel blijkt echter dat u gearresteerd diende te worden voor de uitvoering van uw vonnis, wat impliceert dat u reeds veroordeeld werd. Het is dan ook merkwaardig dat u van de documenten die uw verklaringen zouden moeten ondersteunen de inhoud nauwelijks kent. Het gaat hier evenwel om cruciale documenten in uw verzoek tot internationale bescherming, waarvan logischerwijs mag verwacht worden dat u de inhoud ervan kent en deze correct en volledig kan aanhalen wanneer naar uw problemen gepolst wordt. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier evenmin het geval is. Gelet op het feit dat zij handelen over essentiële aspecten van uw asielrelaas komt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas hierdoor op fundamentele wijze in het gedrang.

Er dient dan ook gewezen te worden op een aantal elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. U verklaarde dat u, wanneer u in de wagen zat met de drie leden van PJAK op weg naar Maku, net voorbij het dorp Yola Galdi een bord tegenkwam waarop een politiecontrole werd aangekondigd. U zei dit tegen de PJAK'ers, maar zij zeiden tegen u dat er bij deze politiecontrole enkel controle was overdag en dat u kon doorrijden. Zij vertelden u bovendien dat zij de regio goed kenden (CGVS I, p. 20-21 / CGVS II, p. 20). Gevraagd of het niet vreemd was dat een politiecontrole aangekondigd werd, stelde u dat controles van de politie, in tegenstelling tot deze van de Ettelaat, aangekondigd worden (CGVS I, p. 21). U verklaarde dan ook dat de leden van PJAK verbaasd waren dat er wel degelijk een actieve controlepost op deze plek stond en dat zij spraken van een hinderlaag van de Ettelaat (CGVS I, p. 21). Echter uw bewering dat deze controlepost niet bemand zou zijn waardoor jullie zonder voorzorgen hier recht op afreden, staat haaks op uw verklaring dat jullie eerder tijdens dezelfde rit een omweg maakten rond een andere aangekondigde politiecontrole om deze te ontwijken. Deze controlepost behoorde volgens u eveneens toe aan de Nirouye Entezami of de gewone politie (CGVS II, p. 18). In het licht van de actieve vervolging van Koerdische partijen en hun aanhangers door de Iraanse autoriteiten is het evenwel geenszins geloofwaardig dat jullie de eerste controlepost van de politie wel ontweken, maar dat dit bij de tweede controlepost niet werd gedaan omdat de leden van PJAK er vanuit gingen dat deze tweede controlepost enkel overdag bemand was. Geconfronteerd met de bedenking waarom jullie bij de eerste controlepost wel omreden en dit bij de tweede bewust niet deden, stelde u dat er bij uw weten geen omweg rond deze tweede controlepost mogelijk was omdat de leden van PJAK u dit anders wel gezegd zouden hebben (CGVS II, p. 20). Redelijkerwijze kan er echter verwacht worden dat er bij het vervoeren van personen die vervolgd worden door de Iraanse autoriteiten enige voorzichtigheid aan de dag wordt gelegd.

Ten slotte werden er in uw verklaringen enkele merkwaardigheden en incoherenties vastgesteld. U verklaarde dat de weg bij de controlepost net voorbij Yola Galdi versperd was met stenen, maar dat u er langs raakte omdat er aan één kant een militair stond en er daar plek was om rond de hinderlaag te rijden (CGVS II, p. 20-21). Gelet op uw verklaringen dat het om een grote controlepost ging van de Ettelaat (CGVS II, p. 20-21), is het echter bevreemdend dat u er op zo'n makkelijke wijze voorbij kan rijden. Geconfronteerd met deze bemerking stelde u dat dit niet zo vreemd was omdat er in uw regio nog controles waren geweest van de Ettelaat waarbij mensen konden wegllopen (CGVS II, p. 21). Wat betreft wat er na die controle gebeurde stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u tijdens de eerste twintig minuten, wanneer u verder op de hoofdweg reed en voordat u linksaf ging, dat u geen achtervolgende wagen uit de richting van de controlepost zag (CGVS I, p. 23). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u echter dat u op dat stuk weg op grote afstand een achterliggende wagen zag (CGVS II, P. 22). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat het tijdens het eerste gehoor niet zo gedetailleerd was en u blijkbaar wat details had overgeslagen, maar dat u het wel gezien had en de personen van PJAK dit gezien hadden. Het louter herhalen van uw laatste verklaringen is niet afdoende voor deze duidelijke tegenstrijdigheid. Verder verklaarde u dat er nadat u Iran had verlaten tegen uw vader werd gezegd dat u gezocht werd, alsook beschuldigd, omdat u personen van PJAK bij had en niet wilde stoppen (CGVS II, p. 3, 23). Gevraagd hoe de Iraanse autoriteiten wisten dat u leden van PJAK vervoerde – gezien jullie tijdens deze rit op geen enkel moment effectief gestopt werden -, stelde u aanvankelijk dat PJAK actief is in uw buurt om even later te verklaren dat dit eigenlijk uw woorden zijn en ze dit niet tegen uw vader hebben gezegd. Gelet op het feit dat u meerdere malen expliciet verklaarde dat dit tegen uw vader werd gezegd, is dit geen afdoende verklaring.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen die u ondervond met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw betrokkenheid van het vervoeren van leden van PJAK.

Voorgaande vaststellingen zijn nefast voor uw algemene geloofwaardigheid waardoor er ook een voorbehoud dient geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid/oprechtheid van uw betrokkenheid bij PJAK in België. U stelde aansluiting te zoeken bij PJAK in België omdat ze in Iran ook bij jullie thuis kwamen (CGVS II, p. 11). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat u een bijzonder beperkte kennis heeft betreffende PJAK. Zo verklaarde u dat de voorzitter van PJAK Ehmadi is (CGVS II, p. 12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat de huidige voorzitters Siamand Moini en Zilan Vejin zijn. Verder kon u niets vertellen over de ontstaansgeschiedenis van PJAK buiten dat deze op basis van ideeën van Öcalan is ontstaan noch wanneer zij opgericht werd (CGVS II, p. 12). U wist evenmin waar confederalisme – het staatsmodel dat PJAK nastreeft - voor stond (CGVS II, p. 12).

De geloofwaardigheid van uw engagement voor PJAK wordt verder ondermijnd door uw verklaringen aangaande uw deelname aan twee activiteiten van PJAK in België. Een tiental dagen voor uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nam u in Brussel op het Schumanplein deel aan twee manifestaties. Beide waren om steun te betuigen aan de Koerden in Afrin (Syrië). In dit verband dient te worden vastgesteld dat u enkel deelnam aan manifestaties die zelfs niet gericht waren tegen het Iraanse regime. U nam immers deel aan een betoging die de situatie van de Koerden in Afrin naar aanleiding van een inval van Turkije, aankaarte (CGVS II, p. 19). Aangezien deze betoging niet expliciet tegen het Iraanse regime gericht was, is het totaal onwaarschijnlijk dat uw deelname hieraan door de Iraanse autoriteiten, indien ze hiervan al op de hoogte zouden zijn, negatief gepercipieerd zou kunnen worden. Gevraagd waarom u nu op korte tijd twee keer aan activiteiten van PJAK had deelgenomen, antwoordde u dat u niet eerder kon deelnemen omdat u niet de financiële middelen had om u te verplaatsen (CGVS II, p. 10). U stelde wel via Facebook actief te zijn door foto's van uw neef die gedood werd te posten, alsook Koerdische vlaggen, foto's van manifestaties en foto's van martelaren. Gevraagd of u aanwijzingen had of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten, stelde u dat ze u via uw Facebookprofiel konden terugvinden. In dit kader dient er op gewezen te worden dat u op Facebook actief bent onder een pseudoniem en dat u de afgelopen maanden slechts een bijzonder beperkt aantal berichten postte die een politieke boodschap bevatten. (CGVS I, p. 4 / CGVS II, p. 13-14). Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren. Bovendien blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs naar Iran terugkeren en dat, op een zeer beperkt aantal uitzonderingen na, personen die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen in principe bij terugkeer geen problemen ondervinden. Veel hangt bijgevolg af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten. Gegeven het feit dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de Iraanse autoriteiten u vervolgen omwille van banden met PJAK in Iran en gezien de minimale omvang van de enkele activiteiten die u in België uitvoerde, kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u, omwille van deze kleinschalige activiteiten, in die mate in de kijker zou hebben gelopen dat u hierom bij terugkeer naar

Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade. De informatie waarop het Commissariaatgeneraal zich baseert, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Wat betreft uw verklaringen dat in Iran Koerden in het algemeen gediscrimineerd worden, stelde u – wanneer u werd gevraagd naar uw persoonlijke ervaringen op dit vlak – louter dat u persoonlijk werd uitgelachen op school omdat u Koerdisch sprak. Dergelijke gebeurtenissen zijn echter niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade (CGVS I, p. 28).

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit staat hier immers niet ter discussie. De door u neergelegde oproepingsbrief en arrestatiebevel werden reeds hierboven besproken. De door u neergelegde foto's, filmpje en printscreens van uw Facebookaccount bevestigen uw deelname aan activiteiten van PJAK in België en dit element werd reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en incoherenties aangaande essentiële aspecten van haar vluchtrelaas met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Desbetreffende vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind en ondergraven op fundamentele wijze het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas.

2.2.5.1. Verzoekende partij bemerkt dat nergens in de bestreden beslissing vermeld wordt dat haar neef, M. A. B., doodgeschoten werd door de Iraanse autoriteiten. Nochtans is dit van belang, aangezien haar familie hierdoor gekend is bij de Iraanse autoriteiten. Verwerende partij kan dan ook niet volstaan met de motivering dat haar activiteiten een minimale omvang hebben en dat verder de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren.

2.2.5.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 februari 2018 aangaf dat haar neef, die arbeider was, zomaar vermoord werd door de Iraanse autoriteiten (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2018). De Raad bemerkt evenwel dat uit niets blijkt dat sindsdien de familie van deze neef, waaronder verzoekende partij, door de Iraanse autoriteiten zou zijn geïdendeerd. Zij het in dit verband benadrukt dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht (zie *supra*, punt 2.2.4.). Verzoekende partij toont dan ook op generlei wijze aan dat zij omwille van dit incident met haar neef persoonlijk in de kijker loopt bij de Iraanse autoriteiten en dat zij hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of op ernstige schade.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij meent dat verwerende partij tegenstrijdig is in haar motivering, nu zij enerzijds stelt dat de geloofwaardigheid van haar engagement voor PJAK ondermijnd wordt door haar onvolledige kennis over de politiek en leiders van de PJAK, doch anderzijds niet betwist dat zij deelgenomen heeft aan manifestaties en activiteiten van PJAK in België, bemerkt de Raad evenwel dat het loutere feit dat zij heeft deelgenomen aan manifestaties en activiteiten van PJAK in België, hetgeen inderdaad niet betwist wordt, geenszins volstaat om de oprechtheid van haar engagement voor PJAK aan te tonen. De vaststelling dat zij een bijzonder beperkte kennis heeft betreffende PJAK, doet vraagtekens rijzen inzake de oprechtheid van haar engagement. Dat de oprechtheid van haar engagement voor PJAK ernstig in vraag kan worden gesteld, blijkt bovendien tevens uit de vaststelling dat haar activiteiten voor PJAK in België zeer beperkt zijn gebleven. Immers, zoals bemerkt in de bestreden beslissing, nam verzoekende partij slechts deel aan twee manifestaties in Brussel en dit een tiental dagen voor haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

2.2.7. Inzake de bemerking van verzoekende partij dat het niet hoeft te verbazen dat zij niet op de hoogte is van de leiders van PJAK, aangezien haar familie voorheen in de landbouw gewerkt heeft en momenteel een winkel uitbaat en verzoekende partij zelf slechts gedurende acht jaar naar school is gegaan, is de Raad evenwel van oordeel dat dit kennis betreft die redelijkerwijze verwacht mag worden van iemand die stelt geëngageerd te zijn voor PJAK en dit ongeacht diens opleidingsniveau. De vaststelling dat verzoekende partij dit niet weet, ondergraaft dan ook de oprechtheid van het door haar beweerde engagement voor PJAK in België.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij meent dat verwerende partij verkeerdelijk stelt dat het staatsmodel waar PJAK voor staat het confederalisme is, nu uit informatie waarover verzoekende partij beschikt blijkt dat het staatsmodel waarvoor zij staan een onafhankelijk Koerdistan is, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen informatie bijbrengt die aantoont dat de informatie in het administratief dossier waarin gesteld wordt dat het PJAK streeft naar een confederaal Iran (administratief dossier, stuk 20, map landeninformatie, deel 3) niet correct is. In de door verzoekende partij bijgebrachte informatie wordt in dit verband slechts gesteld dat PJAK streeft naar een autonome Koerdische regio binnen de Iraanse staat, waarbij geen uitspraak wordt gedaan over het staatsmodel dat PJAK hierbij voor ogen heeft (bijlage 2 van het verzoekschrift). De door verzoekende partij bijgebrachte "COI Focus" betreffende "*Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*" van 14 maart 2018 (bijlage 3 van het verzoekschrift) bevat geen informatie over de PJAK. Verzoekende partij stelt dan ook op geen enkele wijze de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet wist waar het confederalisme – het staatsmodel dat PJAK nastreeft – voor stond, in een ander daglicht.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog algemene informatie over PJAK bijbrengt (bijlage 2), stellende dat hieruit blijkt dat leden van de partij vervolgd worden door de Iraanse autoriteiten, bemerkt de Raad dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt in dit verband dat *“er met name in de streek waar verzoeker afkomstig is, sprake is van willekeurig geweld ingevolge binnenlands of internationaal conflict, die een ernstige bedreiging vormt voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker”*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij op geen enkele manier aantoonde dat er heden in Iran, en in het bijzonder in haar dorp Kotban (Salmas, Iran), een situatie heerste van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Immers heeft de informatie waarnaar verzoekende partij verwijst (bijlage 3 van het verzoekschrift) betrekking op de Iraakse Koerdische Autonome regio, terwijl verzoekende partij afkomstig is van Iran. Deze informatie is dan ook geenszins dienstig.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij ter terechtzitting een niet-geïnterpreteerde bundel stukken neerlegt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT